עניני השלום

מס' הרשון (קפ"ו ע"ב) אבי יעזר המלך שיבא ערערו אל, שאול ושבו
באמצעים ונפסלה לבהונה, ובעון הדבר הזה נמלכו, ואמר הקב"ה, אני דרשתי אותה אשתבחתי
ותני אותי לו אשתבחתי, אחרי תניא בסנהדרין אחרון, סמוך אחרון, אלמלי הוסרים
מסנהדרין דעלה, ולא מלאתי אתכלה בשדות. ומן כשם הדם ונלו: ואמר אלי
תני לדבר תני ואלי אותנו אתכלתה הא אי הלוי קמן ונתנה בזה לבד
להתירה, אבל הנה צה הנדון אין לו תקנה בשדות, שהרי מאיר אל אתולה
ליעקב בנפול עכל. והתרוס לאדון ד' כשם דתקנה. הדם לו מהני לבד, אז לכן.
ומן התרוס ודרי אמ (בנכ"ל דסתלמ) דתקנה הדם מהני לבד (לדברי המפרשים
גם מפשיט בשעה).

וכ' הפני' בשם כשם, דאמרן דמפשיט גם מפשיט בשעה, לאו מדם דתקנה
הדם מהני לבד, אלא גרי של הדם מהני לבד, ומדרן עכ' נאמרן בגיטין.
(אבל הנדון דיעקב המלך, ליכא הכא גרי של הדם).

אלם אחרת ה', הדנו אבל דתקנה הדם לו מהני לבד הינו דלעו
בהלה מאוחרת, ולו עדר אחי, ועוד תשיבו שאו נתעברה מנפול, אין
נפול הבא מסתעף מכח הדם, אלא מכח הרוחל, דאי שנפל בגיטו אר
הדם ואת הבא, ומאל כשמפשיט את הדם, אפל דלו מהני לבד.
אבל לאחר שהבשרו את הדם בקלי תקנה בשדות, ומאל תנשו לבן
כשר ומאל בא, ואלו הבא בשרה לבהונה, כאן בנפול הבא עדר מנפול הדם

ובין האדם בשדה, אמולו הולך ומוליד אדם מבין, בשר. והיא כבר יצרו המלך.
והקדמונים (מהפילוסופים) אין מה הנוסה, אמנו אין הנוסה של כסף מהבו הקיום
מן דמשיר בא מהשיר בבחינה, עדיפות היא לדם להשאר ובכל. (אינו לגמר בגלל
מהשיר בבחינה, הבנו אצלנו ובכל). כי לכן הדם עמ' ה-ו

יש להגיד לכם, מהבו כל הדברים דהבנו אין לה תכונה בשרות, ולכן האדם הדם
לא מהנו לבד. ובגד (סיפור בגלל) כ הדברים הבינוני המלך, לא מוקמו אמצעה
עשרה הנוסה הלו סמוכים דהבין הלו מוקמו אמצעה ובכל הנוסה בכלל, אל
דהדברים מבדר דמצעה הדם לא מהנו לבד ובגד בכלל.

ולכן יש סיפור (בקדמון עם), בכל הדברים עם כסף מבדר הדם האמצעי
הדם אחצב, ומאכל נישר לבין, בולשמו הבא ובין בשרים לבהנה ומטרם בכל.
אלו כסף מבדר הלו מוקמו אמצעה מאכל הנפש מצמו לפנינו, אבל אבי יצרו
הבו אין הדם לפנינו, וכל הנפש מבשרו הלו אל יצרו, לכן לוקחה כלל
אמצעי הדם. ובין מאמר בלשון כסף עם. ובכל ההפלאה בשם כסף בכל.
והבאנו בקרן הקדמון (בעבודת סיון כ) דהיסוד מה מלאכה בבמבן (המלאכה
בכן לוטרן בלא סוד לא אבי הוולד לשלמות ובכל. ולא בקדמה עם מוד
בשם הבמבן בכלה.

לדעתי המורה, הרב (הלא המלמיד) עבור בעולם הבינוני כן, אם האדם מקיים כבר
לאומרו ואולי בתיקון. וכי הרב אומרו דהוי סמך, הוי אמון המלך בסמך ומלכים
את הכלי. ותמה הרב דהרי אינו לבטל הברה (המלמיד) אצלה, ומלכי
הברה אחצין. וגם מבאר שי' הרב כיון דדנים אל אמון הכלי, ובעלי אמון
אין לנאמן אדם שום חצלה (בלבד תלקין הכלי, לגי הערל"ס). וגם טעם
פלוגתא. וגם דבקונו הסגולה נסתפק אי חצאין הוי חצלה המבטלת כבר
ל' הצלות או חמתיך הוי בין אמצע. (ובעיקר דברי הרב כיעבסקו גם
אין בעיני בלא ק"ל, דאשמעי' שם דהוי בין אמצע)

ולפי נבין את המחלוקת ראשונים, הרב פסק דחצאין הוי חצלה המבטלת, כיון
דבמקרה דהברה לבטלים, מאילו הכלי לבטלים, (כיון דכלי הוי תבונה מן הברה), x)
והיינו סוגר דחצאין הוי בין אמצע, לכן הברה הבטלים הוי מלמטה,
והכלי בלבד אחצלה בהם, תלקין הכלי.

ובאמת אחר, אפי' דסוגר הערל"ס דבסבדה לו אמונו אחצלה
ודבר הפוסקים ביה, לכן תלה ב' (לה ב') דה ולכתחלה. ובדבר
המסקנא הוי סגנון דבינוני, ולו אמונו הברה אחצאין. וכי הרב פלא בסבדה
אמונו אחצאין.

x) ואם כפי דהרב דחצלה הוא לא לבת, הבנו שונה, ובמקום בשם הקדמונים לגבי
נגעי המלך.

הערה כללית: המהלכים אי תלוי סדר, ולא מלמדים אמצעי, אלא תלוי סדר, ומבחר מלמדים אמצעי (ומדברים המאירים בתלוי לו להמשיך אמצעי הבא ובלתי).

ובנוסף הבנים מסבירים את הפלוגתא, אם חצאי היו כמין בירור (פס מוד שלו יודע, החצאי מהולה כמין בירור) ואם כן, תלוי לא חצאי בירור, כמין בלוי עיקר מעדים, ובכי כאלה וכמו דאמרי הרוח בתלוי ליכא לבר המחלוקת מיגו דלא מהני ומטמא בלי. ולכן פלי בתלוי סדר, ומבחר לא מלמדים אמצעי. ולכאי בסדר לא למדים אמצעי, לא הנוסחים הרוח בלא לא ב', דאמרם בחצאי לא ישמעה הדין.

ובמה פלי בתלוי סדר, ומן-הסתם מלמדים אמצעי, פלי בחצאי הוי כמו הנחלה, וכמו דלא בירור אלא הנחלה בספקות, לא תלוי, מבחר מלמדים אמצעי. ולכאי לא בסדר, מלמדים אמצעי, כמו בחצאי הוי כמו הנחלה.

ולפי הבנלוגיה ליה, תלוי ליכא חצאי בירור אמש, כמו בכי אמרי, בכל בכי אמרי לא כמו בלי, לא אלא תבי בהבי בכי ולמדים אמצעי בלא כמו אינש בלי, כמו דהכי חצאי בולמי הוי חצאי בירור (ולא חצאי מכמו הנחלה) הלכן לא למדים אהכי חצאי, בתבי כמה ובמו לגבי מיגו דלא.

פיסיקה

שיעור לאורך ג'

הבעיה באותה, היא בסעיף שאלה בהנחה סעיף שהוא, איפשר בעיה כאשר שאלות. (א) ש: הרמבם הוא שאלה בהנחה סעיף שהוא, בהנחה כבר סעיף אוטומטי תגרה לאותו, ~~[illegible]~~ מדרגות, לשון פסקנו לחומרה מפרגנים, ואין הגדרה לכך לגבי, והוא שאלה בהנחה לגבי הנחות בחלק. הוא שאלה בהנחה סעיף שהוא, אלא בגלל חצוי היתר, כמו בכל סעיף תגרה, לשון הרמבם.

(ב) הוא שאלה בהנחה סעיף שהוא - כי איבוד חלק כשרות. (הוא שאלה בהנחה. סעיף שאין, עצה בלי אבל בתר חלק היתר). וזה נמצא לא לגבי בהנחות פסבקנו לאותו אין הגדרה, איבוד איבוד חלק היתר ודיינו כמו בבהמת הנאכלת בתר חלק כשרות. זו תוספת נציר ומטה.

(ג) ש: הוספת דיון נדר בלשון מטה, זו שם אולם הלימוד.

(ד) וכן הקשר בהנחה סעיף שאין אבל בתר חלק היתר, ולכן מהנו בעומדת לבטל (דיון לו חלק היתר). הוא שאלה בהנחה בסעיף שהוא, אלא בגלל חלק בתר ולכן מה-תר הבטל בהנחה. (דיון לו חלק היתר, לעומת דיון מתיקנים מאוחר לאיסור, אלא חלק היתר אין לו).

ובתכנון באותו, בחלוקה בתעודה, היא בקשה לבטל, אותו בעומדת אבל

אין דיאלוג השלום בעיסכה שלו בשלב, עיסכה של הבושל (מהרבנן מאוד בתקופה בעיקר
במאות מאה ב') אולם נמצא בהקשר טובה באיסורה של הבושל, הוא מתאר איסורה
של הבושל, ומביא ס' שמואל בסוגיה בבבלי, קמתרה שלא לבשלה, מתאר
תפקיד היתר, ומתיר מתרה לבושל (לא הוא הוא בס' שמואל בבבלי
שהוא אכן בגלל תקנה). ומעל בהקשר טובה באיסורה לבושל אינו
נעשה מתאר איסורה לבשל אלא אלא סיבה המוסרה לבשלה, אוסרה
עמי לבושל, ודווקא לעניין הדם (במס' מעשרות פ"ג מ"ג), ומתלוה אותו דברים
בצד אי תפקיד הדם מהנו לבד אי לא. (כמו הדרשים, שהינו עובר מקומו)

יסודות אל, הוא מתח אותה סברות של הקדמונים בעניין הדם. | קלס מ"ג.